

De profeet Mohammed en de huilende kameel

Het was een zeer hete dag. De inwoners van Medina zochten verkoeling in de schaduw van de mooie dadelbomentuinen in de stad. Er stonden hoge bomen, waar de mensen van de schaduw konden afkoelen, genieten en gezellig met elkaar konden samen zijn. Ze konden dadels eten en koele drankjes drinken bij de koffiehuisjes .

De profeet Mohammed was op die hete dag aan het wandelen in één van die tuinen. Hij vond het heerlijk om te wandelen onder de hoge dadelbomen en ondertussen rustig na te denken. Wanneer hij iemand tegenkwam, glimlachte hij naar hem.

Terwijl de profeet daar aan het wandelen was, hoorde hij een vreemd geluid. Het leek wel alsof er iemand aan het huilen was. Toen de profeet steeds dichterbij het geluid kwam, zag hij dat het niet van een mens afkomstig was, maar van een kameel.

Mohammed voelde medelijden met de kameel. Die stond in de volle zon, vastgebonden aan een paal. De kameel zag er dorstig uit. De tranen stroomden over zijn wangen en zijn vacht was drijfnat van het zweet. Niemand leek in de gaten te hebben dat de kameel daar stond te snikken. Mohammed aaide de kameel over zijn vacht en het beest werd wat rustiger. Na een tijdje veranderde het gehuil in brullen van blijdschap.

Mohammed liep boos het pad in de tuin op en riep: 'Van wie is deze kameel?!' Na even rondvragen zei een man: 'Hij is van mij.'

De profeet keek naar de man, die lekker in de schaduw zat met een koel drankje in zijn hand. Zo te zien hield hij geen rekening met zijn kameel. Mohammed ging in gesprek met de man en al pratende begon de man te realiseren wat hij had gedaan. Mohammed herinnerde hem dat dieren schepselen van God zijn, die je óók goed moet behandelen. De kameel werkt bovendien hard voor zijn eigenaar: hij draagt zware lasten en reist naar ver gelegen plekken.

Terwijl Mohammed dat vertelde, besepte de eigenaar wat hij had gedaan en had spijt. Hij had er niet bij stilgestaan dat dieren ook gevoelens hebben. Vanaf die dag ging hij liefdevol en verantwoordelijk om met zijn dieren.

Bron: Waarden van Vrede. IGVO